

Tři mouchy jednou ranou

Za všechno vlastně může Jim. Kterej tam vůbec nebyl. Prostě mi v sobotu ráno přišla esemeska: "Smajlíku, sorry, mám angínu." Stál jsem už s báglem na nádraží, tak jsem jel sám. I když to na Skaliskách moc neznám. Nebo možná právě proto.

Ten kluk, Trendy, se ke mně přifařil hned ve vlaku. Taky neměl parťáka. Dotáh mě na nějaký kemp s fešáckým srubem a to bylo dobře, sám bych nemusel nic najít a byl pořádněj mráz. To ostatní už tak dobrý nebylo. Jasně že bych se s Jimem taky dělil o oběd, a nakonec s každým. A o večeři, o čokoládu, o kafe. Ale řek bych, že by pak zase moh on nabídnout něco svýho. Trendy byl schopnej se rozdělit akorát o cigarety. O který jsem ale já nestál.

Takže když nám v neděli zbyla na oběd už jen polívka, oblíz lžíci a řek, že se vyrazí podívat po kempech. Už měl sbalíno, zatímco já vařil. Nevypadal, že na mě počká. Hned vyrazil, já srovnal spadlou čelist a byl jsem vlastně rád.

Teda, aspoň ešus moh umejt.

Chvíli jsem koukal do ohně a s něčím bojoval. Se vztekem, s lítostí, nevím. Nejvíc asi s výčitkami, že jsem mu něco od plic neřek, dokud tady byl. Pak jsem uklidil kemp a vyrazil na vlak. Zná se, odpoledne už bych byl hladomrtvej. A hlavně se ve mně usadil pocit, že už mi tenhle vandr nemá co nabídnout.

Jenže to byl omyl. Chvíli jsem bloudil, v noci napad nověj sníh a nenašel jsem stopu. Ale pak jsem natrefil cestu a hele, šla po ní holka. Úplně sama. Teda nebyla sama na vandru, jak se ukázalo. Trhla se od party dřív, že se ještě musí doma učit. Napřed jsem byl rád, že nepůjdu sám, a postupem času jsem byl čím dál radši.

Vranka, tak se holka jmenovala, taky vypadala spokojeně. Celou cestu jsme si povídali a najednou tady bylo nádraží. Do odjezdu chyběla necelá půlhodinka.

Zrovna když jsem si v duchu pochvaloval, že to zas nejní úplně špatnej vandr, se to zase zvrtilo. Trendy. Nejspíš na Skaliskách už nenašel další sponzory.

Přikymácel se s nedbalou elegancí k nám a začal oslňovat. Mně ne, to dá rozum. Taky by se mu stěžít zadařilo. Hodil několik udiček a Vranka se chytla na záhady a mystiku. Teda i já jsem zpočátku se zájmem poslouchal. Ono mi ani nic jinýho nezbylo, v tomhle oboru jsem neměl šanci. Zato Vranka mu čile sekundovala, jasně ji tyhle věci už dlouho zajímaly. No, černý dlouhý vlasy, jiskrný oči, nedalo práci představit si ji jako mladou čarodějkou. Ještě hábit a ten srandovně špičatej klobouk.

Utnul jsem úvahy, páč přijel vlak. Uvnitř jsem jí pomoh s báglem do police. Hezky se usmála a sedla si tak nějak samozřejmě vedle mě! Vzápětí mi sklaplo, protože se teď bude celou cestu koukat na Trendyho. Taky že jo. A hovor pokračoval.

Nemínil jsem se projevít jako ezoterickéj ignorant, tak jsem zachovával důstojný mlčení.

Potěšilo mě, že se Vranka občas zeptala na můj názor. Koneckonců, nebyly to nezajímavý řeči, i když hned tak nějakým blábolům nevěřím. Musel jsem uznat, že Trendy o tom asi dost ví, ale šťvalo mě, že mu to Vranka polyká i s těma blábolama.

Zrovna rozebírali konec světa. Ten má nastat podle Trendyho, mayského kalendáře a všech možnejch náboženství v prosinci 2012. Kruci, tak to už teda stříháme metr! Napřed se mi zazdalo nevhodný říkat to před holkou, který je odhadem tak dvacet, ale ona už o tom četla.

Tak jsem se nad těma věcmi hluboce zamyslel. A najednou mi blesklo hlavou strašlivý poznání: Že si budu muset půl roku před koncem světa ještě vyřídít novou občanku!

To mě fakt dožralo a rozhod jsem se konec světa zpochybnit nahlas. Jenže hovor už se ved o něčem jiným.

"A to jako fakt by sis dokázal třeba něco vyčarovat, jo?" Vranka má sice oči krásný, ale takhle by je vyvalovat nemusela. Ne tímhle směrem.

"Řekněme, že si to prostě dovedu opatřit," pousmál se nonšalantně Trendy. To už se nedalo vydržet. "Jo? Tak proč sis teda včera nevyčaroval nějaký jídlo, když seš tak skvělej?"

"Ale Smajlíku," spočinul na mně útrpným pohledem. "Je vidět, že máš o magii úplně naivní představy. Proč bych se namáhal zmotnit třeba chalupářském guláš, když stačí zařídit, aby mi přišel do cesty kamarád, kterej ho má v žebradle!"

No nezabili byste ho?

K dovršení neštěstí se Vranka zasmála. To by sice matka mých budoucích dětí neměla udělat, ale ona o tom ještě neví. Trendyho to povzbudilo a přešel na léčení energií. On má pochopitelně mimořádnou magickou sílu, schválně jestli to Vranka dokáže pocítit? Naklonil se k ní a začal jí těma svejma pařátama jezdit prakticky skoro po těle, s mezerou ne víc jak dva centáky. Páni, to je teda fígl na balení! Na tohle se přece nebudu jen tak dívat. Krucinál, teď se fakt musí něco stát!

A stalo se. Stanul nad náma stařík v modrý uniformě. "Jízdenky prosím!" Vranka a Trendy mu podali svoje, šáh jsem do kapsy maskáče. Samozřejmě do tý prázdný. Ale v druhý taky nic nebylo. Aha, tak v džínách. Vstal jsem a prohledával se. Průvodčí si škodolibě založil ruce: "No tak bude to?"

Prohlíd jsem peněženku a zoufale se hrabal ve žracáku - nic.

To už bylo vážný. "Já - já jsem ji asi nechal na nádraží na lavičce. Ale kupoval jsem si lístek, žejo, Vranko?" Němě přikývla, ale to nestačilo.

"Takový blbý výmluvy už tady poslouchám čtyřicet let!" rozkřikl se na mě. "Vás vandrácký kovboje mám dávno prokouknutý. Pokutu, nebo vypadni! Nebo tě v Praze předám policii!"

"Prosimvás, pane průvodčí, počkejte ještě, já ji určitě najdu," snaživě jsem se šacoval. "Nic! Já tady nemám jenom tebe!" Brzdy skřípěly a on mě táhl ke dveřím, taktak jsem stačil strhnout usárnu z police.

Vyklopýtal jsem na mráz. Vlak se rozjel a za mnou hleděly tři páry očí. Průvodčí s nadutým opovržením. Vranka mávala a posmutněle se usmívala. Trendy vedle ní se vítězně šklebil a taky zved ruku. Ale nemával. Jasně jsem zahlíd vztyčenej fakáček!

A najednou se mi vybavilo, že za celou dobu, co byl na nádraží, vůbec nezašel k pokladně. Takže mi konečně došlo, kam se poděl ten můj ztracenej lístek.

Kolem jen sníh, koleje a silnice. Nejmníh deset pod nulou. Vyhřátej vlak je pryč a v něm ošahává holku Vranku vyžírka, zloděj a černokněžník...! Nevím, jestli jsem se modlil. Jen mi bylo jasný, že je konec, ledaže by se stal zázrak.

Že by se měl stát zázrak, protože já sám si nemůžu pomoci.

Že se musí stát zázrak, protože jinak by nebyla žádná spravedlnost na světě!

Možná to teda modlitba byla.

Stál jsem se zaťatejma pěstma a zavřenejma očima, takže do mě to auto málem drcilo. "Poslyš, kamaráde, produčirovat se v tomhle počasí uprostřed silnice je dost nebezpečný, sypej na kraj. Nebo jestli to je nějakej podivnej druh stopu, tak pojd', hodím tě do Prahy." Starší fousáč v kulichu háže tašku na zadní sedadlo a dělá mi místo vedle sebe. "Stačí ti to na Smíchov?"

Smíchovským nádražím jsem proletěl jako střela, abych zaujal strategický postavení. Právě včas, lokálka si to přihasila za chvíli. Bedlivě jsem sledoval vystupující a pátral, jestli nezahlídnou Vranku. Nebyla tam. To ale znamená, že je na tuty ještě ve vlaku! Vřítel jsem se do

něj na poslední chvíli a zapadly za mnou dveře.

Rozvážným krokem jsem došel skoro k našim sedadlům. Napřed jsem se mrknul mezi pověšenýma kabátama - Vranka seděla na svém místě. Ocenil jsem, že se Trendy po ní už neplazí. Ale byl tam, slyšel jsem ho z půlky vagónu: ". a ve vúdú se dělaj takový ty hadrový panenky, to je vlastně symbol."

Ukous půlku věty. Vranka zajásala, čaroděj šestý kategorie se zmoh jenom na "Kde se tady bereš?"

Povysunul jsem obočí: "Holt jsem si to dokázal zařídit a nepotřebuju vo tom mluvit. Nejsem z těch, který se vytahujou něčím, co si přečetli převčírem v pučeným magazínu!"

Jasně mě hřál obdiv nejkrásnější přítomný dívky. Ale to nadšení, že mě zase vidí, bylo důležitější. Vznášel jsem se na něm jak balónek na vodotrysku.

Vjížděli jsme na Wilsoňák. S hraným nezájmem jsem prohodil: "Vranko, jdeš na tramvaj nebo na metro? - Fajn, tak to máme společnou cestu." Trendyho jsem neuznal za hodna pohledu a von ani nepíp.

Lidi se hrnuli ven a já se opatrně rozhlížel po peróně. Jo, dobrý. Akorát budu muset přelízt do sousedního vagónu.

Vrance jsem dvorně sundal z police bágel: "Počkej na mě u toho stánku, bude to jen pár minut. Potřebuju si něco vyřídit." Byl to sice risk, ale byl jsem si jistej, že na mě fakt počká. Mám ještě jeden nesplacenej účet a nenechám si ho ujít.

Předusl jsem průlez mezi vagónama a dral se v protisměru mezi vystupujícíma. "Co je, mladej? Zapomněl sis tam hlavu?" Proběh jsem na druhéj konec k těm správnejm dveřím a počkal, až vylezou všichni občani.

Pak jsem pomalu a noblesně sestupoval po schůdkách, jako by mě dole vítaly jásající davy. Nebyly tam, ale dobrej herec přece hraje i pro jediného diváka. A ten tam byl. Zkoprnělý voči pod modrou služební čepicí byly to nejlepší publikum.

Cvrnknul jsem do okraje klobouku: "Zdravíčko, pane průvodčí." A houpavým krokem nás vandráckejch kovbojů jsem zamířil ke stánku.

Iva Synková - Tapi

3. místo v próze oldpsavců

Trapsavec 2009

Bez klobouku bos...

V klobouku kouzelných pastýřů myšlenek

Vyrážím na vandr omšelý navenek

Uvnitř mám studánku – čistou chuť vědění

Poslouchám Kryšpína, Keše i Křesťana

Občas se v pozadí rozezná Smetana

V předjaří na nohou pocítím svědění

A tak v tom klobouku a v marné naději

Tři mouchy jednou ranou + Bez klobouku bos...

Napsal uživatel Iva Synková - Tapi + Vladimír Hlavatý - Juan
Čtvrtek, 15 Říjen 2009 13:16

Kulhám si po cestě – co tak mít raději
Naděje v setkání přichází poslepu
Rád jednou do roka palec mám na kaši
Hejno všech písniček (co jich pár nesnáším)
Kouř štípe do očí – nevidím na větu
Vloni i předloni, možná i za sto let
Hlt kafe z ešusu budeš mi závidět
V kloboucích do deště budeme vysmátí
Mávnem si na pozdrav – odjezdy neplatí
Básničky v šuplíku – ó jak jsme bohatí!
Ten lepší trumfuje Sintovou „Závratí“

Vladimír Hlavatý - Juan

1. místo v poezii olpsavců
Trapsavec 2009